

H. Hadabás Ildikó

Érted is szól

(1914-1918)

*Ec-pec-kimehetsz,
Holnapután bejöhetsz...*
kimehetsz, kimehetsz –
Soha!

Soha nem lesz visszaút
a föld alatti szikla
alagútból, ahol
térdre nyomorítva kúszik az idő,
s mozdíthatatlan tömbjét vésik
– háború gyomrának, hegyek poklának
fénytelen mélyiben –
árkász század árva polgárai,
alföldi parasztleányei
a pasubioi, a Szamár szigeti idegenben.

Holnapután bejöhetsz...
Mi lesz holnapután? lesz-e?
vagy tovább magasodik
a csont- katedrális,
s a tenger vörösébe,
Pasubio olasz sziklaerődítményébe
belehullámszik az Alföld végtelenje,
– ahol a csillagok körbeölelték a Földet,
s a Föld visszaölelte a csillagokat –
hogyan megkapaszkodhass valamiben?

*Holnapután bejöhetsz,
Cérnára-cinegére...*
már csak mondóka-töredékek
imbolyognak a visszánézések
reménytelenségében,
s homályosul a rég-volt boldogsága,
amikor anyád ölében ültél,
amikor szavaid se voltak,

semmit sem volt,
nem volt időd,
se kezdete se vége,
léted volt csupán,
és hazád.

Ugorj cica az egérre!
... és aztán semmi...léted?
a végén azt se bántad,
hogy ennyi volt csak,
s háborúba kivert életed,
ahogy tízezreké
értelmetlenül eltűnt,
mások által megszegetve veled
a *ne ölj, ne kívánd...* tiltás parancsát,
szádon, szájukon hagyva
a máig hangzó kérdést:
miért? kiért? MIÉRT?!!